

Præterea censeo: Sic transit gloria mundi

Af [PSEUDOLUS](#)

Katastrofescenariet hedder Polle Fiction og intet alternativ; I anledning af Glorias lukning harceleres der denne gang over den manglende økonomiske opbakning til landets nu kun otte kunstbiografer.

Så lukkede Gloria, den lille kunstbiograf på Rådhuspladsen i København. Og i Århus har byrådet afslået at sætte penge af til indretning af en biograf i Filmbyen, der blev indviet for et par måneder siden.

Ikke nu igen! Ikke den sædvanlige jammer over politisk kortsynethed, åndløshedens sejr over ånden, massen kontra eliten og tidsåndens banalisering? Jo. Selvfølgelig. Når elendigheden fortsat består og oven i købet vokser under nyliberalismens ufølsomhed, er det en forbandet pligt at insistere på, at der er forskel på Shakespeare og gamle støvler, på skæg og snot, popcorn-stinkende mainstream og den personlige film, der gør en forskel.

Det er et farligt synspunkt her midt i jagtsæsonen. Smagsdommere er en truet dyreart, alle meninger er dømt lige gode og smag kan ikke diskuteres. Så meget desto større grund er der til at gøre det. At fastholde at smag kan diskuteres og at popularitet ikke nødvendig er udtryk for kvalitet. Det er et problem. For popularitet, belægningsprocent, succes er tidens krav. Serióse anmeldere kan ikke undgå at føle deres job truet presset af børnebladene og infantil-tvs blurpmeisters, der i kor messer mantraet og lallende henrykt kårer hver eneste tumbefilm til "stjerne for en aften". Filmselskabernes pr-bureauer elsker blurp, de braldrende one-liners, der siger mere om ophavsmandens mentale tilstand end om filmen. - Hvorfor fandens bliver du aldrig citeret i annoncerne, spørger redaktionschefen inkvisitorisk. Man gør klogt i at opfatte det som en trussel, og hermed har selvcensuren føjet endnu et offer til den lange liste. I nedskæringsstider er selvrespekt en luksus, de færreste har råd til.

En ond cirkel, som med en naturlovs uafvendelighed fremmer banaliseringen og gør det yderligere svært for de små biografer at overleve. For hvis alting er dømt lige godt, hvorfor så gøre sig umage? Bekvemmeligheden og kravet om øjeblikkelig behovstilfredsstillelse er trængt ind over alt. Bag bebrejdelsen ligger forståelsen for de små biografers situation, bl.a. kendsgeringen at én succesfilm gør forskellen på liv og død. Bare et kassestykke i løbet af en sæson sikrer overlevelsen, og man kan ikke bebrejde de små biografer, at de ligger på knæ for udlejerne for at få lov til at vise "en stor film". Selv om det medvirker til at svække kunstbiografens profil. Idealisme er en god ting, men høj cigarføring øger risikoen for røg i øjnene.

Først når de er bukket under, finder vi ud af, hvad vi har mistet. I mellemtiden bliver vi ind mellem gjort opmærksom på forskellen - på det banale overfor det særlige. Sidst under Aarhus Filmfestival, da producenten Kim Magnusson og instruktøren Martin Strange-Hansen gav deres bud på en Oscar-vinder. De har erfaringen, Magnussons selskab har siden -97 opnået at få fire kortfilm nomineret og to har vundet, bl.a. Strange-Hansens "Der er en yndig mand".

Sjældent billede af skribenten Pseudolus.

Om *Præterea censeo*
Præterea censeo er et fast indslag i 16:9. Her får skiftende skribenter spalteplads til - under pseudonym - at komme med mere eller mindre seriøse ud- og indfald mod alle sider af filmens verden. En skønsom blanding af ucensurerede krigs- og kærlighedserklæringer. Ordet er frit ...

Det er da en udmærket film - ligesom "Ernst og lyset", "Valgaften" og "Wolfgang", som er titlerne på de øvrige nominerede fra M & M Productions. Men det er traditionelle film, mainstream, crowdpleasers, altså sammen væsentlige forudsætninger for at gøre sig gældende i Hollywood. Og sammenligner man dem med de film, der i øvrigt blev vist på festivalen, får man med al tydelighed demonstreret forskellen på det banale og det enestående særlige.

Uden kunstbiograferne til at varetage det særlige ender vi i det banale. 2,5 mio. kr. yder filminstituttet i støtte til landets 9 små biografer (efter Glorias lukning kun 8). Hertil kommer 2,2 mio. kr. til import af værdifulde film. Til deling. Småpenge. Til sammenligning modtager Det kgl. Teater næste år 327 mio. kr..

Det er surt, men det er ikke til at komme uden om: Uden penge, flere penge, går det ikke. Altså en politisk beslutning. Hvad kan man forvente? Alt efter temperament og indstilling står valget mellem "Elsker dig for evigt" og "De grønne slagtere". Og katastrofe-scenariet hedder "Polle Fiction".

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(??? Kb\)](#)

« [forrige side](#) | [næste side](#) »

.....
■ 16:9, november 2003, 1. årgang, nummer 4

13